

לאה לנדמן / תיעדו: יהודית זוסמן ורוני שרון

נולדתי ב רביעי לינואר 1925 בדטרויט מישיגן.
בגיל 10 ב-ראשון לתשיעי 1935. אמי, ילידת הארץ
ממטולה. אבי היה ציוני חס, נולד ברוסיה,
סרב ללכת לצבא הרוסי, סרב להיות רב,
למד בעצמו רוסית, נסע לארץ ישראל ליבנאל.
הוא גר אצל משפחת קרמר.
בשנת 1905 אבי נסע לקנדה עם כל משפחתו.
במלחמת העולם הראשונה אבי התגייס לגדוד העברי
בהשפעת אמו ונסע לארץ ישראל.
הוא נלחם בארץ, נפצע, נשלח לבית החולים בצפת,
שם, האחות שטיפלה בו, הייתה
בת-שבע יעקובסון ממטולה. הם התאהבו והתחתנו.
שניהם נסעו לדטרויט והקימו שם משפחה. בבית דברנו עברית,
קבלנו חינוך ציוני ובשנת 1935 עלינו לארץ.
באנו לתל אביב, אחר כך נסענו למטולה וכשאבא חיפש עבודה, הגענו בעקבותיו
לרחובות. שם גרתי עד שהגעתי לטכניון ולמדתי ארכיטקטורה בטכניון בהדר הכרמל.
בהיותי סטודנטית נתבקשתי לשדר באנגלית ב"קול המרי העברי" מטעם ההגנה. השידורים
היו מבית לבית ואני המשכתי במקביל בלימודי.
סיימתי את לימודי ב-1948, התחתנו וגרנו ברחוב השילוח. את הדיפלומה קבלתי ב-1949.
כשהייתי בהריון עם בתי, עברנו לשדרות הציונות, שם גרנו עד 1967 עד שעברנו לרחוב
נחשון, שם נולדו שלושת ילדי האחרים.
בעלי היה בבריגדה וסיים את לימודיו בטכניון אחרי שחרורו מהמלחמה. בעלי עבד במפעל
ליצור אלומיניום – "תמי", שהפך אחר כך למפעל "קליל" שאותו ניהל בעלי כ- 20 שנה.
כשפרש מתפקידו הפך ליועץ בכל שטחי הבנייה. אני הקמתי משרד כארכיטקטית עצמאית.
כיום המשרד נקרא "לנדמן אלומיניום בע"מ" והוא מנוהל על ידי בני מוטי לנדמן. בעלי
כרגע במחלקה סעודית בבית אבות "ראשוני כרמל" ואני דיירת בו.